

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: V. T. N.
st. příslušnost X

zastoupen Mgr. Quoc Tan Pham, advokát
sídlem Vídeňská 89, 639 00 Brno

žalovaná: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2176/2, 130 00 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 1. 2026, č. j. CPR-41887-2/ČJ-2025-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou se žalobce u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 1. 2026, č. j. CPR-41887-2/ČJ-2025-930310-V230 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále též jen „prvostupňový orgán“), ze dne 20. 11. 2025, č. j. KRPB-232529-28/ČJ-2025-060027-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ či „rozhodnutí o správním vyhoštění“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo uděleno žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“) a doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v délce šesti měsíců ode dne, kdy žalobce vycestuje z území členských států EU. Současně prvostupňový orgán stanovil žalobci dobu k vycestování z území členských států EU v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění či ode dne odpadnutí důvodů, které znemožňují výkon rozhodnutí o vyhoštění.

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná shrnula průběh správního řízení a dosavadní pobytovou historii žalobce v ČR. Poté v rozsahu odvolacích námitek přezkoumala rozhodnutí o správním vyhoštění.
4. Žalovaná vycházela ze skutkového stavu zjištěného prvostupňovým orgánem. Žalobce byl dne 19. 11. 2025 kontrolován na adrese Kozinova 21, Brno, kde předložil cestovní doklad Vietnamu č. PO3568432, ve kterém bylo otištěno poslední vstupní razítko ze dne 21. 2. 2025 (letiště Ferihegy - Maďarská republika). Dále žalobce předložil povolení k pobytu Maďarska č. 1476170 (dále také „PKP Maďarska“) s platností do 14. 9. 2026.
5. Z lustrace v evidencích PČR bylo zjištěno, že PKP Maďarska byl veden jako věc hledaná s opatřením danou věc zajistit. Z uvedených důvodů byla odeslána žádost o zjištění pobytu na území členských států EU. Z odpovědi plyne, že dne 3. 11. 2025 bylo zrušeno PKP Maďarska. Žalobce v současné době není držitelem platného povolení k pobytu vydaného maďarskými úřady a ani není žadatelem o takové povolení. Vzhledem k tomu, že žalobce žádným jiným pobytovým či vízovým oprávněním nedisponoval, bylo dne 20. 11. 2025 dle ustanovení § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění, pro naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb.
6. Žalobce při výslechu uvedl, že z Vietnamu do Maďarska přicestoval dne 20. 2. 2025 do Budapešti. V Maďarsku začal pracovat jako zedník do 15. 11. 2025. Do ČR přicestoval autobusem dne 18. 11. 2025 na oslavu. Byl tady na návštěvě u kamarádky, u které přespává, ale jinak bydlí v Budapešti. Chtěl zde pobývat týden. Ohledně pobytového oprávnění Maďarska žalobce uvedl, že bylo vydáno za účelem práce jako zedník, ale o tom, že by mělo být zrušeno, nevěděl. Žalobce dále uvedl, že se nezaregistroval a ani nemá zdravotní pojištění. Je ženatý a má dvě děti. Na území ČR nesdílí společnou domácnost s občanem ČR nebo EU a nemá zde žádné příbuzné. Dále pak nemá žádné vazby k ČR, závazky nebo pohledávky. Ohledně nemožnosti ve vycestování z území ČR, žalobce uvedl, že si půjčil peníze, ale souhlasil s vycestováním.
7. K jednotlivým odvolacím námitkám žalovaná uvedla následující zdůvodnění. Co se týká sporné totožnosti osoby žalobce, žalovaná uvedla, že v řízení o správním vyhoštění byla identita cizince jednoznačně ověřena na základě jím předložených dokladů. Žalobce předložil pobytovou kartu Maďarska č. X, ve které je uveden jako „V. T. N.“, cestovní doklad Vietnamské socialistické republiky č. X a řidičský průkaz, ve kterém je uveden jako „V. T. N.“. Rozdíl v zápisu jména a příjmení (zejména použití diakritických znamének či apostrofů) je běžnou variací při transkripci vietnamských jmen do českého

jazyka. Tato odlišnost nemá vliv na jednoznačnou identifikaci osoby ani na věcnou správnost rozhodnutí.

8. Ohledně namítaného nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci stran vědomosti žalobce o tom, že jeho maďarské pobytové oprávnění bylo zrušeno, žalovaná uvedla, že lze předpokládat, že důvod pro zrušení pobytového oprávnění spočíval právě na straně cizince. Žalobce v rámci protokolu uvedl, že v Maďarsku pracoval jako „zedník“ až do dne 15. 11. 2025, tedy i po datu zrušení maďarského povolení k pobytu. Pokud je jeho tvrzení pravdivé, znamená to, že v rozhodné době vykonával jiný druh práce nebo pracoval pro jiného zaměstnavatele, než pro kterého mu bylo původní povolení vydáno. Taková situace představuje typický a v praxi členských států EU běžně aplikovaný důvod ke zrušení pobytového oprávnění, neboť držitel přestal naplňovat účel pobytu v rozsahu stanoveném cizineckou legislativou příslušného státu. Lze rovněž přihlídnout k tomu, že zrušení pobytového oprávnění nastalo více než deset měsíců před vypršením jeho původní platnosti, což obvykle svědčí o tom, že k němu došlo na základě zjištěných podstatných skutečností. Za této situace také platí, že správní orgán ČR není povinen dále zjišťovat, jakým konkrétním způsobem bylo cizinci doručeno rozhodnutí maďarských orgánů, neboť jeho vlastní jednání spočívající v tom, že přestal naplňovat účel pobytu, pro který mu bylo povolení k pobytu vystaveno, zakládá legitimní předpoklad, že maďarské orgány postupovaly v souladu se svojí vnitrostátní právní úpravou a že doručování proběhlo v režimu, který jejich právní řád stanoví.
9. K námitce, že žalobci za daných okolností měla spíše být uložena povinnost k opuštění území (§ 50a ZPC) žalovaná uvedla, že prvostupňový orgán uvážil dobu neoprávněného pobytu na území členských států EU a smluvních států, která činila 16 dní. Žalovaná odkázala na čl. 6 Schengenského hraničního kodexu a čl. 3 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES (tzv. návratová směrnice) stran vymezení neoprávněného pobytu žalobce. Žalovaná uvážila ve smyslu § 174a ZPC také přiměřenost daného opatření a uvedla, že žalobce nikdy nebyl registrován u cizinecké policie, čímž porušil oznamovací povinnost dle § 93 zákona č. 326/1999 Sb. (a to do doby vydání rozhodnutí), nemá sjednané zdravotní pojištění a na území ČR nemá žádné rodinné, sociální ani jiné vazby, které by svědčily o integraci.
10. Žalovaná dovodila, že žalobce tedy nejen že neoprávněně setrval na území ČR, ale vědomě a aktivně se vyhýbal povinností stanoveným právním řádem ČR, čímž jeho jednání překračuje rámec prostého „překročení doby pobytu“ a naplňuje znaky vědomého obcházení pobytového režimu. Žalovaná zopakovala, že PKP Maďarska bylo ke dni 3. 11. 2025 zrušeno a lze se tak důvodně domnívat, že k tomuto kroku došlo z důvodů na straně samotného cizince. Žalovaný pokládá za pravděpodobné, že si žalobce musel být vědom, že jeho povolení k pobytu již není platné, a přesto dále setrval na území členských států EU bez oprávnění.
11. Žalovaná shrnula, že v daném případě nebyly zjištěny žádné konkrétní skutkové okolnosti, které by svědčily o nepřiměřeném zásahu do práv žalobce. Žalobce na území ČR nesdílí domácnost s občanem EU, nemá zde rodinné zázemí, ani jiný významný osobní nebo sociální vztah, jehož narušení by činilo vyhoštění nepřiměřeným. Naopak v domovském státě má žalobce veškeré své rodinné příslušníky. Zpětná integrace cizince je tudíž existencí rodinného zázemí v domovské zemi významně ulehčena.

12. Žalobce se dopustil porušení pobytového režimu na území členských států EU po dobu 16 dní, což není zanedbatelná doba. V průběhu tohoto období nedisponoval žádným vízem ani jiným pobytovým oprávněním. V neposlední řadě je nutno uvést, že pokud by nebyla provedena pobytová kontrola, je možné se domnívat, že by žalobce i nadále pokračoval ve svém neoprávněném pobytu. Žalovaná se ztotožnila i se stanovením doby *zákazu vstupu žalobce na území členských států EU v délce šesti měsíců*, což se blíží minimální zákonné hranici. Přihlédla přitom k jak polehčující (spolupráce při řízení), tak přítěžující okolnosti (neoprávněný pobyt, porušení povinností). Nebylo možno přihlédnout k tomu, že žalobce nezná právní prostředí v Maďarsku a dle svého tvrzení pověřil třetí osobu dohledem nad svým pobytovým statutem. To jej nezbujuje odpovědnosti za plnění povinností, které se k jeho pobytu váží. Z toho důvodu nelze neznalost maďarských právních předpisů ani omezenou znalost českého jazyka považovat za okolnosti, jež by jej vyvazovaly z odpovědnosti za nesplnění povinností spojených s jeho pobytovým oprávněním. Proto o odvolání žalovaná rozhodla způsobem uvedeným výše.

III. Žaloba

13. V žalobě a jejím doplnění ze dne 23. 2. 2026 žalobce uvedl, že má napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné. Ve své podstatě zopakoval důvody uvedené v odvolání proti rozhodnutí o vyhoštění.
14. Žalobce tvrdí, že nebyla zjištěna najisto jeho totožnost. Není zřejmé, zda se vedlo řízení se žalobcem jako osobou „V. T. N.“, nar. X, anebo s osobou „V. T. N.“, nar. X, muž, číslo cestovního dokladu X, trvale bytem Vietnam, město V. P., okres H. C. – H. B., čtvrť T. D. P. C. D., st. příslušnost Vietnam. Tedy není jasně dáno, kdo je adresátem napadeného rozhodnutí. Z výroku napadeného rozhodnutí lze zjistit, že je určen osobě označené jako „V. T. N.“, ale jako adresát je uveden V. T. N. Žalobce namítá, že může dojít k záměně osob s podobným jménem a tím pádem je toho názoru, že napadené rozhodnutí je vadné.
15. Správní orgány nezjišťovaly, zda rozhodnutí ze strany NCC Maďarsko o zrušení osobě jako držiteli pobytového oprávnění č. 001476170 s původní platností do 14. 9. 2026 bylo řádně doručeno danému držiteli či zda se o této skutečnosti mohl prokazatelně dozvědět, aby dané rozhodnutí mohlo nabýt právní moci vůči žalobci. Žalobce je přesvědčen, že žalovaná a prvostupňový orgán řádně nevypořádaly s jeho argumentací v tomto bodě, a proto opětovně poukazuje na skutečnost, že dané řízení je zahájeno *ex offio*, tedy správní orgán měl a musel zjistit všechny relevantní skutečnosti ve prospěch i v neprospěch žalobce. Žalobce má za to, že se správní orgán spokojil jen se záznamem žalobce v SIS SchengenID, ale nevyžádal si předmětné rozhodnutí ze strany NCC Maďarsko, aby bylo najisto zjištěno, proč vydané pobytové oprávnění č. 001476170 s působností do 14. 9. 2026 bylo zrušeno ke dni 3. 11. 2025. Podklady pro rozhodnutí tedy nebyly úplné.
16. Žalovaná a prvostupňový orgán si nevyžádaly předmětné rozhodnutí ze strany NCC Maďarsko o zrušení osobě jako držiteli pobytového oprávnění č. 001476170 s původní platností do 14. 9. 2026, zejména v případě, kdy zahájily řízení o správním vyhoštění se žalobcem *ex offio*. V obdobných případech si prvostupňový orgán vyžádal příslušné

rozhodnutí ze strany členských států EU a učinil jej podkladem do spisu před vydáním svého rozhodnutí ve věci. V případě žalobce se to tak nestalo. Tím pádem žalobce namítá, že podklady ve spise nebyly úplné a skutkový stav nebyl řádně zjištěn.

17. Vzhledem ke skutečnostem zjištěným ve spise je žalobce přesvědčen, že s ohledem na délku takového faktického pobytu bez vízového oprávnění (od 3. 11. 2025 do 19. 11. 2025), o němž ale žalobce nevěděl, správní orgány měly s ním postupovat podle ust. § 50a ZPC, a nikoliv rovnou přistoupit ke správnímu vyhoštění. Takové rozhodnutí o správním vyhoštění je vůči žalobci nesprávné, předčasné a nepřezkoumatelné. Žalobce je toho názoru, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený postup, který je v rozporu se zásadou podle ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů.
18. Pro uvedená pochybení žalobce zdejšímu soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí včetně prvostupňového rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Současně požádal nahradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalované

19. Ve svém vyjádření ze dne 2. 3. 2026 žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se detailně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, proč odvolání žalobce nevyhověla. Žalovaná se ve svém rozhodnutí podrobně zabývala otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. V žalobě není obsažena žádná nová námitka, kterou by v odvolacím řízení žalovaná neřešila.
20. V řízení byly zjištěny a posouzeny všechny rozhodné okolnosti, přičemž k mírnějšímu opatření dle § 50a ZPC nebylo možné přistoupit. Žalovaná je přesvědčena, že za daných okolností nelze od uložení správního vyhoštění upustit a že v daném případě je třeba vnímat správní vyhoštění jako *přiměřené opatření*. Jelikož je napadené rozhodnutí plně v souladu se zákonem, žalovaná krajskému soudu navrhla zamítnutí žaloby.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

21. Ze správního spisu vyplývá, že při pobytové kontrole na adrese Kozinova 21, Brno byl nalezen žalobce, který předložil cestovní doklad Vietnamu s vízovým štítkem Maďarské republiky č. 00390944 s platností ode dne 10. 2. 2025 do 19. 3. 2025, typu D se vstupem na 30 dní. Žalobce dle otisku přechodových razítek přicestoval do Maďarska dne 21. 2. 2025 a poté již nevystoupil. Lustrací v SIS Schengen bylo zjištěno, že doklad je hledán. Proto byl žalobce zajištěn.
22. Ve spisu jsou kopie dokladů, a to jednak ID karty na jméno V. T. N. (datum narození X) a také řidičského průkazu Vietnamu na jméno V. T. N. (datum narození X). Maďarská pobytová karta č. X byla vystavena na jméno V. T. N. (s datem narození X).
23. Prvostupňový orgán následně kontaktoval Ředitelství služby CP Praha se žádostí o zjištění pobytového oprávnění žalobce. Dle zjištění ŘCP Praha žalobce aktuálně není držitelem žádného pobytového oprávnění v Maďarsku, neboť pobytové oprávnění s původní platností do 14. 9. 2026 bylo zrušeno maďarskými orgány. V odpovědi

maďarského NCC se uvádí jméno N. V. T., datum narození X. Ve výpisu z evidencí založeného ve správním spisu se uvádí, že doklad č. X (PKP) je hledaný a má se zajistit.

24. Při výslechu účastníka řízení dne 20. 11. 2025 žalobce uvedl, že se o zrušení svého pracovního víza ke dni 3. 11. 2025 dozvěděl až při kontrole dne 19. 11. 2025. V Maďarsku pracuje jako zedník. Na území ČR se zdržuje ode dne 19. 11. 2025. Svou rodinu má na území Vietnamu, přičemž v ČR nikoho nemá. Vyjádřil ochotu vycestovat. Ve Vietnamu má dluhy. U podpisu účastníka řízení je uvedeno jméno „V. T. N.“. Prvostupňové rozhodnutí obsahuje v hlavičce jméno „V. T. N., zatímco v záhlaví výroku je uvedeno jméno V. T. N.

VI. Posouzení věci krajským soudem

25. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jedná se o žalobu přípustnou (65, § 68 a § 70 s. ř. s.) a podanou ve lhůtě podle § 172 odst. 1 ZPC.
26. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu věci krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným.
27. Žaloba **není důvodná**.
28. Krajský soud shledal, že napadené rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností ani z důvodu nesrozumitelnosti, ani pro nedostatek důvodů. Dále se zabýval žalobními body, které žalobce vznesl.
29. Co se týká prvního žalobního bodu, kde žalobce zpochybňuje jednoznačné určení své totožnosti ve správním řízení, krajský soud uvádí následující. Jak plyne z narativu tohoto rozsudku, ve správním spisu jsou skutečně založeny kopie dokladů (ID karty a řidičského průkazu), které uvádějí jméno žalobce s diakritikou (V. T. N.). Ve všech případech se shoduje datum narození (14. 2. 1997) a také podoba žalobce na fotografiích. Klíčový maďarský doklad – pobyťová karta – je vystavena na jméno N. V. T. a toto jméno je též uvedeno v maďarském potvrzení o tom, že žalobci byla pobyťová karta zrušena a je hledaným dokladem.
30. Krajský soud k tomu uvádí, že je mu z jeho úřední činnosti dostatečně známo, že vietnamská jména se v českých dokladech a českých dokumentech obvykle nepřepisují s diakritikou (viz k tomu obdobně Vasiljev, I. Pravopis a transkripce vietnamštiny. In. Naše řeč, Ústav pro jazyk český Akademie věd ČR, v.v.i., přístupné na <http://nase-rec.ujc.cas.cz/archiv.php?art=6759>). To znamená, že pokud původní doklady žalobce ze země původu diakritiku obsahují a české dokumenty nikoliv, nemusí se jednat o rozpor či neshodu v osobě, kterou dokumenty označují. Diakritika nad samohláskami ani vždy neznamená posun ve významu dané hlásky, ale jde v některých případech pouze o fonetickou záležitost (tzv. tóny). Za pochybení ovšem krajský soud považuje určitou nekonzistenci praxe policejních orgánů, které v prvostupňovém rozhodnutí diakritiku přepisu jména žalobce na některých místech uvádějí, zatímco v napadeném rozhodnutí již nikoliv.

31. Nicméně to vůbec nic nemění na tom, že skutečná pochybnost o totožnosti žalobce nebyla ve správním řízení založena. Všechny předložené doklady se vztahují k téže osobě žalobce a sám žalobce v prvostupňovém správním řízení žádný nesoulad nenamítal. To znamená, že jeho námitka vznesená poprvé v odvolacím řízení je spekulativní a čistě účelová. Krajský soud ji považuje za nedůvodnou.
32. Ke druhému žalobnímu bodu, v němž žalobce namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu ohledně zrušení maďarského pobytového oprávnění č. 001476170 s původní platností do 14. 9. 2026. Krajský soud předně podotýká, že skutková podstata pro uložení správního vyhoštění obsažená v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 ZPC, pracuje s dikcí, že cizinec pobývá na území „*bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn*“. Pro naplnění znaků skutkové podstaty, která byla ve věci aplikována, není zapotřebí, aby správní orgán prokazoval, jakým způsobem pobytové oprávnění cizince (měl-li na území ČR nebo členských států EU nějaké), zaniklo. Podstatné pro posouzení naplnění znaků této skutkové podstaty je pouze to, zda pobytové oprávnění cizinci svědčí či nikoliv, a ve druhém případě také doba nelegálního pobytu, která je relevantní z pohledu délky doby zákazu vstupu na území. Vědomí cizince o tom, že jeho pobyt není oprávněný, není pro uložení správního vyhoštění podstatné, ale může hrát roli při posuzování přiměřenosti délky zákazu vstupu na území.
33. Proto žalovaná ani prvostupňový orgán nemuseli zkoumat, na základě jakého rozhodnutí maďarské orgány pobytovou kartu zrušily a zda bylo toto rozhodnutí také žalobci doručeno. Prvostupňový orgán postupoval správně, pokud prověřil informaci obsaženou v evidenci SIS – doklady dotazem na maďarské NCC, které zánik pobytového oprávnění potvrdilo (srov. čl. 34 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1861 ze dne 28. listopadu 2018). Správní orgány jednaly na základě zápisů v příslušných informačních systémech, přičemž žalobce ve správním řízení neprokázal opak, tedy že disponuje platným pobytovým oprávněním. Tyto námitky tedy nejsou důvodné.
34. Stejně krajský soud nahlíží i související námitku neúplnosti podkladů pro uložení správního vyhoštění (třetí žalobní bod). Podle názoru krajského soudu je odpověď maďarského NCC dostatečně průkazným podkladem o tom, že žalobci již pobytové oprávnění nesvědčí. Pouze v případě dalších zásadních pochybností o statusu žalobce by bylo na místě vyžadovat od maďarských orgánů rozhodnutí, jímž bylo pobytové oprávnění zrušeno. Platí tu princip vzájemné důvěry členských států (čl. 2 Smlouvy o EU) a spolupráce (čl. 4 Smlouvy o EU), že zápisy v informačním systému jsou prováděny na základě existujících a platných právních skutečností.
35. Co se týká možnosti využití § 50a ZPC (tzn. rozhodnutí povinnosti k opuštění území), ani krajský soud v případě žalobce nespátřuje podmínky pro aplikaci tohoto institutu. Především jako bylo výše dovozeno, žalobce není držitelem platného povolení k pobytu ve smyslu čl. 2 odst. 16 Schengenského hraničního kodexu, takže nesplňuje podmínky podle § 50a odst. 1 písm. b) a c) ZPC. Žalobce nesplňuje ani podmínky podle § 50a odst. 2, neboť nejde o žadatele o azyl podle písm. a). Ve vztahu k písm. b) a c) žalovaná usoudila, že žalobce nesplňuje podmínku nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života a byly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění. Proto neshledala jako možné ani překlopení řízení o vyhoštění do řízení o uložení povinnosti k opuštění území dle § 50a odst. 5 ZPC.

36. Krajský soud dále ve shodě s žalovanou považuje uložení správního vyhoštění žalobci jako přiměřené opatření, které neodporuje § 119a odst. 2 ZPC. Zjevnou nepřiměřenost pak krajský soud nespatřuje ani ve stanovené délce zákazu vstupu žalobce na území členských států EU. v délce šest měsíců. Krajský soud připomíná, že žalobce má celou rodinu ve Vietnamu, takže jeho návratu do země původu nic nebrání kromě ekonomických potíží (práci měl v Maďarsku a ve Vietnamu má dluhy). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je přitom zjevné, že žalovaná tyto okolnosti zvažovala a hodnotila je. Ve prospěch žalobce byla hodnocena také spolupráce s policejními orgány. Ani v případě návratu do Maďarska, odkud žalobce přijel, by ho v případě policejní kontroly nečekal jiný osud než správní vyhoštění z území členských států EU a dalších smluvních států. I v tomto ohledu tedy krajský soud shledal přijaté opatření jako zcela adekvátní a přiměřené situaci.
37. Krajský soud shrnuje, že přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí a neshledal takové vady, pro něž by musel napadené rozhodnutí zrušit. Správní orgány zjistily skutkový stav věci bez důvodných pochybností a zaobíraly se všemi z pohledu správního vyhoštění relevantními okolnostmi, pročež krajský soud námitkám žalobce nepřisvědčil.

VII. Závěr a náklady řízení

38. S ohledem na shora uvedené důvody rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
39. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řešené věci nebyl žalobce úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalované pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, pročež se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení přímo u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. dubna 2026

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce